

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **Ing. R. O.**, zastoupeného JUDr. Ivanou Kohoutovou Valentovou, advokátkou se sídlem Fričova 5, Praha 2, proti žalované: **Česká národní banka**, se sídlem Na Příkopě 28, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 2. 2007, sp. zn. 9 Ca 280/2005

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Prezidia Komise pro cenné papíry ze dne 26. 9. 2005, č. j. 10/SeO/2/2005/1. Tímto rozhodnutím byl zamítnut rozklad stěžovatele brojící proti rozhodnutí Komise pro cenné papíry (dále jen „Komise“) ze dne 29. 7. 2005, č. j. 51/Se/15/2005/3, kterým mu byla uložena pokuta ve výši 1 000 000 Kč za správní delikt za porušení ustanovení § 183e odst. 7 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, v rozhodném znění (dále jen „ObchZ“), spočívající v tom, že stěžovatel bez souhlasu Komise uveřejnil dne 21. 2. 2005 v deníku Právo dobrovolnou nabídku převzetí akcií společnosti JÁKL Karviná, a. s.

II.

Kasační stížnost stěžovatel podává z důvodu obsaženého v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tedy z důvodu nesprávného posouzení právní otázky městským soudem.

Stěžovatel je toho názoru, že se nedopustil správního deliktu podle § 183e odst. 7 ObchZ. Toho by se dopustil, pokud by zveřejnil nabídku převzetí bez souhlasu Komise pro cenné papíry. Stěžovatel však souhlas Komise získal, a to tím, že nastala fikce souhlasného rozhodnutí podle § 183e odst. 9 ObchZ.

Stěžovatel polemizuje s názorem soudu, že uložení změny v nabídce převzetí nelze chápat jako striktní, typické autoritativní a vynutitelné, správní rozhodnutí, které by navrhovateli stanovovalo práva a povinnosti, jež by byl z titulu takového rozhodnutí nucen plnit.

Podle stěžovatele z ustanovení § 183e odst. 13 a § 7a zákona č. 15/1998 Sb., o dohledu v oblasti kapitálového trhu a o změně dalších zákonů, v rozhodném znění (dále jen „DOKT“) vyplývá, že ukládat cokoliv v řízení podle § 183e odst. 8 ObchZ lze pouze formou rozhodnutí, tzn. individuálním správním aktem. Zde odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 A 87/2002 (in: č. 334/2004 Sb. NSS). Za zásadní pochybení považuje též absenci poučení o oprávněném prostředku.

Dále uvádí, že určitost stanoviska Komise je nutná též s ohledem na ustanovení § 183e odst. 10 písm. b) ObchZ. Nelze souhlasit s tím, že Komise nemá oprávnění stanovit sama obsah nabídky převzetí. V takovém případě by nebylo možno posoudit, zda provedená změna odpovídá změně uložené. Rovněž není v pořádku názor, jenž sdílí městský soud i Komise, že pravděpodobnost úspěchu nabídky převzetí je její náležitostí.

Stěžovatel tedy v tomto bodě shrnuje, že nebyl povinen řídit se neurčitou a zmatečnou výzvou označenou jako „stanovisko“ v situaci, kdy měl správní orgán rozhodnout formou rozhodnutí. Jelikož do konce prodloužené lhůty Komise neučinila další úkon, nastala fikce souhlasu s předloženou nabídkou převzetí.

Stěžovatel dále považuje za sporné, zda byla platně prodloužena lhůta podle § 183e odst. 8 ObchZ, která může být prodloužena jen z důležitých důvodů. Tyto důvody však Komise neuvedla.

Konečně stěžovatel zpochybňuje výši uložené pokuty. Městský soud prý totiž nesprávně argumentoval uložením pokuty na dolní hranici sazby. Podle stěžovatele je možné postihnout i závažné delikty pokutami nižšími než 1 000 000 Kč. Zbývajíc prostor do 100 000 000 Kč by měl být využit pro účinný postih právnických osob v případě nejzávažnějších deliktů.

Žádnému z adresátů nabídky navíc nevznikla škoda. I pokud by neměl stěžovatel souhlas Komise, zveřejněním nabídky, která jinak byla v souladu se zákonem a nikoho nepoškodila, se dopustil deliktu minimální závažnosti.

Ze všech popsanych důvodů stěžovatel navrhuje napadený rozsudek městského soudu zrušit.

III.

Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že se ztotožňuje s napadeným rozsudkem a navrhuje, aby byla kasační stížnost zamítnuta. Nesouhlasí s názorem stěžovatele, že stanovisko Komise je nicotné, jelikož muselo být vydáno formou rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že stanovisko není rozhodnutím, totiž nemůže být nicotné a nemůže ani obsahovat poučení o oprávném prostředku, neboť žádný oprávný prostředek proti stanovisku neexistuje.

Stanovisko ostatně nebylo ani nesrozumitelné. Bylo z něj zřejmé, o jaký úkon se jedná, v jaké věci bylo vydáno a jsou z něj patrné výhrady k nabídce převzetí. Dostatečně určité jsou i podmínky schválení textu nabídky. Podmínky týkající se minimálního počtu akcií, jichž se měla nabídka převzetí týkat, byly odůvodněny obavami, že jde ze strany stěžovatele o simulovaný úkon, jehož cílem není nabytí podílu na cílové společnosti. To však rozhodně neimplikuje závěr, že pravděpodobnost úspěchu nabídky převzetí je jednou z podmínek zákonnosti. Důvodem takového opatření je zabránit matoucím či nevážným nabídkám převzetí.

Stěžovatel nebyl oprávněn nahradit absenci souhlasu s uveřejněním nabídky převzetí vlastními úvahami o nedostatečích postupu správního orgánu a přes nesouhlas uvedený ve stanovisku nabídku zveřejnit. Rozhodnutí o uložení pokuty je proto v souladu se zákonem.

Žalovaná je toho názoru, že nedostatky, jež byly vytknuty stěžovateli jsou důležitým důvodem pro prodloužení lhůty.

Co se týče výše pokuty, odkazuje žalovaná na odůvodnění rozsudku městského soudu i správního rozhodnutí. Výši pokuty považuje za přiměřenou závažnosti deliktu i majetkovým poměrům stěžovatele.

IV.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Dne 28. 1. 2005 byla Komisi doručena žádost o udělení souhlasu s uveřejněním dobrovolné nabídky převzetí. Dne 4. 2. 2005 byla Komisi doručena změna textu nabídky převzetí, kterou byla původní nabídka změněna tak, že byla podmíněna získáním minimálně 451 000 ks akcií společnosti JÄKL Karviná, a.s., které představují podíl 75 % na základním kapitálu této společnosti. Dne 8. 2. 2005 vyzvala Komise stěžovatele k odstranění nedostatků nabídky a k prokázání původu a dostatku zdrojů pro splnění závazků z nabídky. Této výzvě stěžovatel vyhověl a 14. 2. 2005 doručil Komisi upravený text nabídky. K tomuto 15. 2. 2005 vydala Komise pod č.j. 45/N/2005/2 stanovisko, ve kterém požadovala, aby stěžovatel změnil minimální počet účastnických cenných papírů, jehož dosažení je podmínkou uzavření smlouvy, tak, aby odpovídal maximálně 55 % podílu na základním kapitálu společnosti.

Dne 18. 2. 2005 doručil stěžovatel vyjádření ke stanovisku, v němž označil stanovisko za neplatné a odmítl změnu provést. Dne 21. 2. 2005 pak stěžovatel nabídku převzetí uveřejnil v deníku Právo, a to ve znění, které předložil Komisi ke schválení 14. 2. 2005. Dne 24. 2. 2005 Komise vydala rozhodnutí, kterým uveřejnění nabídky převzetí zakázala.

Dne 29. 7. 2005 vydala Komise shora citované rozhodnutí č.j. 51/Se/15/2005/3, kterým uložila stěžovateli pokutu za uveřejnění nabídky převzetí bez souhlasu Komise.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel rozklad, v němž namítal, že se nedopustil správního deliktu, neboť nastala fikce souhlasu uveřejněním, a že výše pokuty je nepřiměřená.

Prezidium Komise rozhodlo, že fikce nenastala, neboť lhůta byla prodloužena vydáním stanoviska ze dne 15. 2. 2005, ve kterém byla stanovena desetidenní lhůta pro provedení změn. Proto nebyl stěžovatel oprávněn dne 21. 2. 2005 nabídku uveřejnit, a pokud tak učinil, dopustil se správního deliktu. Stanovisko není správním rozhodnutím, protože není způsobilé nabýt formální ani materiální plné moci. Je vykonatelné nepřímo, prostřednictvím rozhodnutí o nabídce převzetí podle § 183e odst. 10 obchodního zákoníku. Výše uvedené lze podepřít tím, že Komise může své stanovisko neformálně doplňovat či modifikovat. Pokuta byla uložena při dolní hranici sazby a je přiměřená.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, ve které napadl výši uložené pokuty i stanovisko Komise ze dne 15. 2. 2005. Co se týče výše pokuty, žádal soud, aby uplatnil své moderační právo. Zopakoval, že se nedopustil správního deliktu, neboť nastala fikce souhlasu uveřejněním. Ve vztahu ke stanovisku pak namítal, že mělo být vydáno formou rozhodnutí a že je zmatečné, absolutně neurčité a ukládá mu nemožné plnění. Dále setrval na názoru, že práva a povinnosti ve správním řízení lze ukládat pouze rozhodnutími ve smyslu správního řádu. Neurčitost stanoviska spatřoval v tom, že mu bylo uloženo, aby změnil minimální počet účastnických cenných papírů, jehož dosažení je podmínkou uzavření smlouvy, tak, aby odpovídal maximálně 55 % podílu na základním kapitálu společnosti. Stěžovateli nebylo jasné, zda se tím míní, aby změnil text nabídky tak, aby minimální počet účastnických cenných papírů, jehož dosažení je podmínkou uzavření smlouvy, odpovídal maximálně 55 % podílu na základním kapitálu společnosti či aby maximálně 55 % činil jeho podíl na společnosti včetně akcií, které již vlastnil. Zároveň prý nebyl požadavek Komise přesně kvantifikován. Nemožným plněním bylo podle stěžovatele to, že Komise ukládala stěžovateli, aby změnil minimální počet účastnických cenných papírů, jehož dosažení je podmínkou uzavření smlouvy, tedy podmínku odkládací, když podmínka podle § 183a odst. 3 ObchZ je podmínkou rozvazovací.

Městský soud žalobu stěžovatele zamítl jako nedůvodnou, když konstatoval, že aniž by zkoumal věcnou správnost stanoviska Komise ze dne 15. 2. 2005, nelze na něj pohlížet jako na nicotné. Stanovisko je rovněž dostatečně určité. Text nabídky převzetí totiž obsahoval ustanovení, podle kterého byla tato nabídka podmíněna dosažením alespoň 75 % akcií cílové společnosti. Komise požadovala, aby tato hranice byla změněna tak, aby tvořila maximálně 55 %. Jelikož stanovisko nebylo nicotné, nelze shledat, že nemělo právní relevanci předpokládanou zákonem. Není tedy pravdou, že Komise neučinila žádný úkon vůči stěžovatelově žádosti o udělení souhlasu s nabídkou převzetí, a že nastala fikce souhlasného rozhodnutí. Pokud proto stěžovatel uveřejnil nabídku převzetí bez souhlasu Komise, dopustil se správního deliktu podle ustanovení § 183e odst. 7 ObchZ. Ke stanovení výše pokuty soud uvedl, že toto spadá do volné úvahy správního orgánu, avšak správní orgán je povinen zabývat se všemi hledisky, které zákon jako premisy takové úvahy stanoví, respektovat smysl a účel zákona a odůvodnit, jaké úvahy jej vedly ke stanovení určité výše pokuty. Jelikož tomuto požadavku správní orgány dostály, nevybočily z meze správního uvážení a pokutu uložily v přiměřené výši, není důvod, aby soud výši pokuty moderoval.

V.

Nejvyšší správní soud nejprve uvádí, že ačkoliv bylo napadené správní rozhodnutí vydáno Prezidiem Komise pro cenné papíry, jedná Nejvyšší správní soud jako s účastníkem řízení s Českou národní bankou, která též vystupovala v řízení před městským soudem jako žalovaný. S účinností od 1. 4. 2006 byla totiž zákonem novelou č. 57/2006 Sb. Komise pro cenné papíry nahrazena v oblasti dohledu nad kapitálovým trhem Českou národní bankou a podle ustanovení § 69 s. ř. s. platí, že žalovaným je správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla.

V dané věci je zejména sporné, zda se stěžovatel dopustil správního deliktu tím, že dne 21. 2. 2005 uveřejnil nabídku převzetí akcií společnosti JÁKL Karviná, a.s. v deníku Právo. Podle ustanovení § 183e odst. 7 věta první ObchZ v rozhodném znění totiž bylo nabídku převzetí týkající se kótovaných cenných papírů možno uveřejnit jen se souhlasem Komise pro cenné papíry. Zdejší soud přitom vycházel z toho, že nabídka převzetí byla dne 21. 2. 2005 uveřejněna v deníku Právo, což ostatně nezpochybnili ani účastníci řízení. Aby proto bylo možno určit, zda se stěžovatel dopustil správního deliktu, je nutno rozhodnout, zda v této době měl souhlas Komise s obsahem nabídky. Podle názoru stěžovatele byl tento souhlas dán, neboť nastala fikce souhlasného rozhodnutí podle § 183e odst. 9 ObchZ.

K tomu je vhodné především uvést, že podle ustanovení § 183e odst. 8 ObchZ v rozhodném znění platilo, že Komise pro cenné papíry může do osmi pracovních dnů od předložení nabídky převzetí uložit navrhovateli, aby ve stanovené lhůtě změnil navrhovanou cenu nebo směnný poměr akcií s ohledem na obvykle používaná objektivní kritéria ocenění a zvláštnosti cílové společnosti, minimální počet účastnických cenných papírů, jehož dosažení je podmínkou uzavření smlouvy podle § 183a odst. 3, nebo druh a počet cenných papírů nabízených ke směně. Podle § 183e odst. 9 ObchZ pak platilo, že pokud Komise pro cenné papíry neodešle navrhovateli ve lhůtě uvedené v odstavci 8 své stanovisko k obsahu nabídky převzetí, popřípadě v této lhůtě neudělí požadovaný souhlas s nabytím účastnických cenných papírů cílové společnosti anebo nabídku převzetí nezakáže, platí, že s nabídkou převzetí souhlasí; při postupu podle odstavce 8 běží lhůta od doručení změněné nabídky převzetí znovu. Své stanovisko může Komise pro cenné papíry ve lhůtě uvedené v odstavci 8 doplňovat nebo měnit. Ve stejné lhůtě může Komise pro cenné papíry oznámit navrhovateli, že lhůtu podle předchozí věty z důležitých důvodů prodlužuje, avšak nejdéle o dalších pět pracovních dnů.

Komise dne 15. 2. 2005 vydala výše zmíněné stanovisko. Pokud by bylo toto stanovisko stanoviskem ve smyslu § 183e odst. 8 ObchZ, nemohla by do 21. 2. 2005 fikce souhlasu nastat. Teprve po doručení změněné nabídky převzetí Komisi by poté znovu začala běžet osmidenní lhůta, po jejímž marném uplynutí by fikce mohla nastat.

Je tedy třeba vyjádřit se k povaze stanoviska Komise ze dne 15. 2. 2005. V případě, že by šlo o stanovisko ve smyslu § 183e odst. 8 ObchZ, souhlas by k 21. 2. 2005 nebyl dán a uveřejnění nabídky převzetí by tak naplňovalo skutkovou podstatu správního deliktu. Pokud by však nebylo možno považovat stanovisko z 15. 2. 2005 za stanovisko ve smyslu § 183e odst. 8 ObchZ, skončila by osmidenní lhůta dne 16. 2. 2005 a 21. 2. 2005 by tak již souhlas byl dán a uveřejnění nabídky převzetí by tedy nebylo správním deliktem.

Stěžovatel v první řadě tvrdí, že uvedené stanovisko mělo být vydáno formou rozhodnutí. V tomto odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 A 87/2002

(in: č. 334/2004 Sb. NSS): „Podle ustanovení § 183e odst. 8 písm. a) obchodního zákoníku Komise pro cenné papíry může do osmi pracovních dnů od předložení nabídky převzetí uložit navrhovateli, aby ve stanovené lhůtě změnil navrhovanou cenu nebo směnný poměr akcií s ohledem na obvykle používaná objektivní kritéria ocenění a zvláštnosti cílové společnosti. Z citované dikce zákona je zřejmé, že Komise je oprávněna autoritativně rozhodnout o povinnosti změnit navrhovanou cenu akcií. Přitom již z povahy věci vyplývá, že toto rozhodnutí musí být dostatečně konkrétní, a to ve smyslu určení konkrétní navrhované ceny, neboť v opačném případě, když by Komise byla oprávněna toliko uložit změnu navrhované ceny bez její specifikace, by toto rozhodnutí zjevně nesplňovalo základní atributy, kladené na individuální právní akty, mezi něž patří především jednoznačnost stanovení práv a povinností. Navíc je nutno mít na zřeteli také skutečnost, že předmětné rozhodnutí Komise má rovněž externí účinky, tzn. týká se dotčených akcionářů, a musí proto ve vztahu k nim být předvídatelné. Tento požadavek by nebyl splněn, jestliže by Komise konkrétní cenu nestanovila.“

Z tohoto rozsudku Nejvyššího správního soudu však v žádném případě nevyplývá, že by stanovisko podle § 183e odst. 8 ObchZ muselo být vydáno rozhodnutím ve smyslu všech obvyklých formálních náležitostí. Stanoví pouze podmínky pro obsah takového stanoviska. Ačkoliv totiž toto stanovisko není rozhodnutím ve formálním slova smyslu, materiálně nepochybně jistě povinnosti ukládá. Je sice pravdou, že je stanovisko vykonatelné toliko nepřímou, a to rozhodnutím o souhlasu či nesouhlasu s obsahem nabídky převzetí, avšak pokud nejsou splněny povinnosti ve stanovisku uložené, následuje rozhodnutí, kterým se uveřejnění nabídky převzetí zakáže. Stanovisko tedy materiálně ukládá povinnosti, jejichž nesplnění může mít za následek dotčení právní sféry navrhovatele nabídky převzetí. Je tedy třeba trvat na tom, aby toto stanovisko splňovalo materiální, obsahové nároky kladené na individuální správní akt, nikoliv však již nároky formální. Samotný nedostatek formy správního rozhodnutí tak nemá za následek, že by stanovisko Komise ze dne 15. 2. 2005 nebylo možno považovat za stanovisko ve smyslu § 183e odst. 8 ObchZ. Naopak, šlo o stanovisko podle § 183e odst. 8 písm. b), kterým Komise uložila stěžovateli, aby změnil minimální počet účastnických cenných papírů, jehož dosažení je podmínkou uzavření smlouvy podle § 183a odst. 3. K opačnému závěru nevede ani absence poučení o opravném prostředku. Jelikož stanovisko není formálně správním rozhodnutím a zákon ani nestanoví, že má toto stanovisko poučení obsahovat, není poučení esenciální náležitostí stanoviska podle § 183e odst. 8 ObchZ. Je třeba přihlídnout k tomu, že stanovisko má skutečně spíše formu jakéhosi doporučení a má sloužit ke komunikaci mezi správním orgánem a navrhovatelem, byť zprostředkovaně může do jeho právní sféry zasáhnout. Proti stanovisku není možno podat opravný prostředek. Ten je možno podat až proti zakázání nabídky převzetí dle ustanovení § 183e odst. 10 ObchZ. Podle ustanovení § 183e odst. 9 ObchZ ostatně své stanovisko může Komise pro cenné papíry ve lhůtě uvedené v odstavci 8 doplňovat nebo měnit.

S názorem městského soudu, který stěžovatel kritizuje, tedy že uložení změny v nabídce převzetí nelze chápat jako striktní, typické autoritativní a vynutitelné správní rozhodnutí, které by navrhovateli stanovovalo práva a povinnosti, jež by byl z titulu takového rozhodnutí nucen plnit, lze však akceptovat pouze s výhradami. Stanovisko Komise totiž, jak bylo uvedeno výše, materiálně rozhodnutím *sui genesis* je, jelikož nesplnění povinností v něm uložených může mít za následek dotčení právní sféry navrhovatele nabídky převzetí. Poněvadž však tato dílčí otázka odůvodnění nemá vliv na rozhodnutí ve věci samé, není nutné z tohoto důvodu rozsudek městského soudu rušit.

Dále stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že stanovisko Komise bylo neurčité a že nesouhlasí s argumentem městského soudu, že Komise nemá oprávnění sama stanovit minimální počet účastnických cenných papírů. I pokud by totiž stanovisko nebylo věcně správné, nedávalo by to stěžovateli oprávnění je zcela ignorovat a nabídku převzetí uveřejnit. To by bylo možné, pouze pokud by stanovisko bylo nulitním. Podle konstantní judikatury obecných soudů totiž nulitní právní akt (nicotný, non negotium) ve skutečnosti neexistuje, neboť tu není nic, co by bylo způsobilé s účinky právní moci dotknout právní sféru fyzické nebo právnické osoby (viz např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 3. 1997, sp. zn. 7 A 155/94, in: Soudní judikatura ve věcech správních, č. 2/1998, str. 56 a násl.). Stanovisko Komise však zjevně nicotné není, neboť jej vydal orgán k tomu oprávněný a obsahuje veškeré náležitosti, které postačují k tomu, aby na něj bylo možno hledět jako na právní akt. Stanovisko ostatně není ani neurčité. Text nabídky převzetí obsahoval ustanovení, podle kterého byla tato nabídka podmíněna dosažením alespoň 75 % akcií cílové společnosti. Komise požadovala, aby tato hranice byla změněna tak, aby tvořila maximálně 55 %. Požadavek Komise zjevně mířil na to, aby hranice 75 % akcií cílové společnosti (451.000 ks) byla v textu nabídky převzetí nahrazena počtem odpovídajícím maximálně 55 % akcií cílové společnosti. Samotné uvážení, zda zvolí hranici např. 51 % či jinou, ponechala Komise na stěžovateli. Takový požadavek se zdejšímu soudu jeví jako dostatečně určitý pro průměrného adresáta.

Neobstojí ani námitka stěžovatele, že stanovisko, odůvodnění rozhodnutí o rozkladu i rozsudku městského soudu, implikují závěr, že pravděpodobnost úspěchu nabídky převzetí je jedním z předpokladů její zákonnosti. Jedná se totiž o otázku věcné správnosti stanoviska Komise, která však v tomto řízení není rozhodná. Navíc zdejší soud dodává, že odůvodnění rozhodnutí o rozkladu i rozsudku městského soudu takový závěr neimplikují. Jak ze stanoviska, tak i z dalších jmenovaných rozhodnutí, nebylo cílem navrhované změny minimální hranice akcií na 55 % říci, že pravděpodobnost úspěchu nabídky převzetí je jedním z předpokladů její zákonnosti, nýbrž bránit nabídkám zjevně iluzorním nabídkám převzetí, které pouze deformují cenu akcií.

Z výše uvedeného proto jednoznačně vyplývá, že v případě stanoviska nešlo o akt nicotný, na který by nebylo možno pohlížet jako na stanovisko podle § 183e odst. 8 ObchZ. Do 21. 2. 2005 tedy nemohla fikce souhlasu nastat. Tím, že 21. 2. 2005 uveřejnil nabídku převzetí v deníku Právo, se tedy stěžovatel dopustil správního deliktu podle § 183e odst. 7 ObchZ, jelikož uveřejnil nabídku převzetí týkající se kótovaných cenných papírů bez souhlasu Komise pro cenné papíry.

Co se týká kasační námitky stěžovatele ohledně výše uložené pokuty, uvádí Nejvyšší správní soud, že mu přísluší pouze přezkoumávat zákonnost postupu městského soudu při rozhodnutí o moderaci podle § 78 odst. 2 s. ř. s.

Zdejší soud má za to, že moderační právo soudu, možnost upuštění od potrestání či snížení postihu, má místo toliko tam, kde jde o případ zjevné nepřiměřenosti (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2004, č. j. 10 Ca 250/2003 - 48; publikováno ve sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 560/2005). Tento názor je zcela logickým vyústěním toho, že moderační právo soudu je výjimečným vystoupením z jinak přísně kasační povahy správního soudnictví. V zájmu ekonomie řízení může soud tam, kde rozhodnutí správního orgánu jinak obstojí, upustit od postihu za správní delikt či jej snížit. Jde proto o prostředek výjimečný, neboť správní soud není třetí správní instancí. Nejvyšší správní soud přitom v postupu městského soudu neshledal pochybení. Městský soud

způsobem, s nímž zdejší soud v zásadě souhlasí, vymezil mantinely, v nichž se musí správní orgán při určení výše pokuty pohybovat. Když naznal, že z těchto mantinelů nebylo vybočeno, rozhodl se moderačního práva nevyužít. I Nejvyšší správní ostatně dospěl k závěru, že výše pokuty byla stanovena přiměřeně závažnosti a povaze deliktu i majetkovým poměrům stěžovatele.

Pokud jde o další námitku stěžovatele, není tato pro posouzení věci relevantní. Pokud totiž stěžovatel tvrdí, že je sporné, zda byla Komisí ve výzvě z 8. 2. 2005 platně prodloužena lhůta pro vydání rozhodnutí o udělení souhlasu s obsahem nabídky převzetí, uvádí Nejvyšší správní soud, že včasnost vydání rozhodnutí není předmětem tohoto řízení, neboť správní orgány, městský soud a nyní i Nejvyšší správní soudu řeší otázku, zda se stěžovatel dopustil správního deliktu.

Nejvyšší správní soudu tedy kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

VI.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady jemu vzniklé ze spisu nad rámec jeho běžné úřední činnosti nezjistil, nepřiznává se mu právo na náhradu nákladů řízení. Stěžovatel s podanou kasační stížností neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. ledna 2008

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu